

Allah'ın anıldığı topluluklar

Yaşar Bey: “Bir mecliste veya toplumda Allah zikredildiği zaman, gerek zikreden, gerekse o meclistekilerin hem kendi, hem de yakınlarının günahlarının af olduğunu, hattâ orada bulunan bir fâsıkın bile affolunduğunu melekler ile Allah arasında geçen bir konuşmayı anlatan uzunca bir hadisten anlıyoruz. Bu hadis kime ve nerede söylenmiştir? Bütün mü'minlerin toplu zikirleri veya Allah'ı andıkları toplantıları aynı hadisin müjdesinden hissedar olur mu?”

1- Bediüzzaman'ın ifadesiyle kâinat baştanbaşa Allah'ı zikretme ve Allah'a şükretme mescidinden ibarettir.¹ Her şey Allah'ı anar ve zikreder. Allah'ı bilerek ve tefekkür ederek anmak insan için bir ayrıcalıktır; Allah'ın bizi sevdiğinin belirtisidir. Resul-i Ekrem Efendimiz (asm) buyurdu ki: “Allah'ın kulunu sevmesinin belirtisi, Allah'ı anmayı sevmektir. Allah'ın kula buğz etmesinin belirtisi ise, kulun Aziz ve Celil olan Allah'ı anmaktan hoşlanmamasıdır.”²

2- Kur'ân, Allah'ı andığımız zaman, Allah'ın da bizi andığını haber veriyor. Allah buyuruyor ki: “Beni anın ki, Ben de sizi anayım!”³

3- Bu âyeti Sevgili Peygamberimiz (asm) şöyle tefsir ediyor: Bir hadis-i kudsîde Cenâb-ı Hak buyuruyor ki: “Kulum! Sen Beni yalnızken anarsan, Ben de seni yalnızken anarım! Sen Beni bir topluluk içinde anarsan, Ben de seni onlardan daha hayırlı ve daha büyük bir topluluk içinde anarım!”⁴

4- Allah'ın bizi andığı daha hayırlı topluluğu Sevgili Peygamberimiz (asm) şöyle bildiriyor: “Şüphesiz Allah bir kulunu sevdiğinde Cebrail'i çağırıp şöyle buyurur: “Ben falanı seviyorum. Sen de onu sev!” Bunun üzerine Cebrail onu sever. Sonra gök ehline seslenerek şöyle der: “Allah falanı seviyor; siz de onu seviniz!” Gök ehli de onu sever. Sonra onun itibar ve değeri yeryüzüne de yerleştirilir.”⁵

5- Nihayet bir evde Allah'ı anmak için toplanmanın, Allah'ı ve Allah'ın kitabını müzakere etmenin, orada Allah'a imanı arttırıcı sohbetler yapmanın Allah katındaki değerini de şu hâdis bildiriyor: “Bir topluluk Allah'ın evlerinden birinde toplanır, Allah'ın kitabını okur ve aralarında müzakere ederlerse, mutlaka üzerlerine manevî bir huzur iner, kendilerini rahmet kaplar, melekler kuşatır. Allah da katındaki melekler arasında onları anar.”⁶

Bir diğer hadiste Peygamber Efendimiz (asm) şöyle buyurur: “Bir topluluk Allah'ı anmak üzere toplanırsa, dağıldıklarında onlara, “Günahlarınız bağışlanmış olarak kalkınız!” denilir.”⁷ Bahsettiğiniz uzun hadis, nihayet bu verdiğimiz âyeti ve hadisleri şerh eden ve açıklayan bilgiler içeriyor. Ve içerisinde Allah'ın hayırla anıldığı, Allah'a imana dâvet edildiği, Allah'ın isim ve sıfatlarının konuşulduğu her topluluğun—İnşallah—bu yüksek iltifata ve müjdeye liyakati bulunduğunu gösteriyor. Peygamber Efendimiz (asm) müjdesini içinde Allah'ın anıldığı ve Allah'a imanın ders yapıldığı bütün topluluklara teşmil ediyor.

Peygamber Efendimiz (asm) içlerinde Ebû Hüreyre'nin de (ra) bulunduğu güzîde bir topluluğa hitap etmiştir. Ve şöyle buyurmuştur: “Allah'ın yeryüzünde seyahat eden melekleri vardır. Onlar ilim ve zikir meclislerini araştırırlar. İçinde Allah'ın anıldığı bir meclis bulduklarında, onlarla beraber otururlar. Birbirlerini kanatları ile hazır olup dinlemeye teşvik ederler, birbirlerini çağırırlar. Nihayet kendileri ile gökyüzü arasındaki mesafeyi doldururlar. Ayrıldıkları, yükseldikleri ve semaya çıktıkları zaman; çok iyi bildiği halde, Aziz ve Celil olan Allah meleklerle:

“Sizler nereden geldiniz?” diye sorar. Melekler:

“Biz yeryüzünde Senin bir takım kullarının yanından geldik ki, onlar kendi aralarında Senin noksan sıfatlardan münezzeh ve kemal sıfatlarla muttasıf olduğunu takrir edip Seni tesbih ediyorlar; Senin büyüklüğünü, izzet, azamet ve kibriyânı mütalâa ederek Seni tekbir ediyorlar; Senin emrine her an amade olduklarını söyleyip Senin bir olduğunu ikrar ederek Seni tehlil ediyorlar; Senin sonsuz nimetler verdiğini müdrîk olarak Sana hamd ediyorlar; acz, fakr ve zaaflarını bilerek, tazarru ve ihtiyaç içinde Sen'den istiyorlar” derler. Cenâb-ı Allah: “Benden ne istiyorlar?” buyurur. Melekler: “Onlar Sen'den Cennetini istiyorlar!” derler. Yüce Allah: “Onlar Benim Cennetimi görmüşler mi ki?” buyurur. Melekler: “Hayır, Rabb'imiz! Onlar Senin Cennetini görmediler.” derler. Allah Teâlâ: “Düşünsenize! Bir de onlar Benim Cennetimi görmüş olsalardı nasıl olurlardı?” buyurur. Melekler bu defa: “Onlar Sen'den eman diliyorlar, Sana sığınıyorlar!” derler. Cenâb-ı Hak: “Hangi şeyden eman diliyorlar ve Bana sığınıyorlar?” buyurur. Melekler: “Ateşinden ya Rabb!” derler. Rabb-i Rahîm: “Onlar Benim ateşimi görmüşler mi ki?” buyurur. Melekler: “Hayır, onlar Senin

Cehennem ateşini görmediler!” derler. Cenâb-ı Hak: “Düşünsenize! Bir de onlar Benim ateşimi görmüş olsalardı nasıl olurlardı?” buyurur.

Melekler tekrar: “Onlar Senden mağfiret ve bağış talep ediyorlar.” derler. Bunun üzerine, Zat-ı Rahmânü’r-Rahîm: “Ben onların günahlarını mağfiret eyledim! Ben onlara bütün isteklerini ihsan ettim. Ben onlara, Bana sığındıkları şeylerden eman ve ecir verdim!” buyurur. Melekler: “Ya Rabb! O ilim ve zikir meclisinin içinde çok günahkâr olan falan kimse de vardı! Sadece oradan geçiyordu da, onlarla birlikte oturuvermişti!..” derler. Cenâb-ı Allah: “Ben onu da mağfiret ettim! Onun da günahlarını bağışladım! O cemaat öyle kemâl sahibi kimselerdir ki, onlarla birlikte oturan kimseler âsî değildirler!” buyurur.⁸

Dipnotlar:

1. Mesnevî-i Nuriye, s. 23.
2. Câmiü’s-Sağîr, 3/1182.
3. Bakara Sûresi: 152.
4. Câmiü’s-Sağîr, 3/1282.
5. Câmiü’s-Sağîr, 2/455.
6. Câmiü’s-Sağîr, 4/1465.
7. Câmiü’s-Sağîr, 4/1465.
8. Müslim, Zikir, 8.